

666 ile yeni bir dönem

Makamı “Yedinci Şuâ” olan Âyetü’l-Kübrâ isimli risâle,

1938’de Kastamonu’da telif edildi.

Bu hacimli eser, çok ağır, çok meşakkatli şartlar altında yazıldı.

“Yarım ümmi” vaziyette olan Üstad Bediüzzaman, evi tam karakol karşısında, perde takması yasaklanmış ve yanında kimsenin kalamadığı fevkalâde sıkıntılı ve yorucu bir vaziyette iken kaleme alındı.

O senenin en mühim bir hadisesi de, M. Kemal’in ölümü idi. Yani, o şahsın ölmesi ile bu eserin meydan-ı zuhûru, aynı seneye tevâfuk etti.

Bir başka ifade ile, en müthiş rakibin dünyadan gitmesi ve en büyük bir manevî kuvvetin imdada yetişmesi, eş-zamanlı olmuştur.

Dolayısıyla, bu iki mühim hadise, bir çok yönüyle yeni bir dönemin başladığını da haber vermiş oluyor.

Vakianın ve hakikat-i hâlin böyle olduğunu, bilâhare telif edilecek olan “Karadağın Bir Meyvesi” başlıklı lâhika mektubundaki ifadelerden daha açık bir şekilde anlayabiliyoruz.

Velhâsıl, meseleye hangi yönden bakarsak bakalım, karşımıza gayet hikmetli ve harikulâde tevâfuklu bir gelişmenin ve yeni bir dönemin tezâhürlerini görmekteyiz.

İşte, o tevâfuklardan birini de, 1938'de telif edilen ve aynı sene içinde ilk tebyizi (müsveddeyi temize çekme) yapılan Âyetü'l-Kübrâ Risâlesine dair müellif-i muhteremin şu ifadelerinden öğreniyoruz:

“Bu müsveddenin birinci tebyizi bir mübarek zât tarafından oldu. O zâtın tevafuktan haberi yokken, yazdığı nüshada, kayda lâyük şöyle lâtif ve mânidar bir tevâfuk gördük ki: O nüshanın satırları başında ‘elif’ler 666 olarak yazılmıştır. Bu hâl ise, Hazret-i İmam-ı Ali (radiyallahu anh) tarafından bu hususî risaleye verilen Âyetü'l-Kübrâ nâmının cifrî ve ebcedî makamı olan 666 adedine tam tamına muvâfakatı ve mutâbakatı ile, bu risâlenin bu nâma liyakatını gösterir.

“Hem, âyât-ı Kur’âniyenin adedi olan 6666’nın dört mertebesinden üç mertebesine tevâfuku dahi, bu risâlenin, âyâtın bir lem’ası olduğuna bir işarettir diye telâkki ettik.” (Bkz: Yedinci Şuâ.)

Eserin gizlice basılması

Yeni bir fütûhât devresinin başlangıcını haber veren Âyetü'l-Kübrâ Risâlesi, yaklaşık dört sene gizli ve perde altında intişar etti.

1942’de ise, Kahraman Tahirî’nin gayretiyle, İstanbul’da gizlice tab’ edildi. Böylelikle, Risâle-i Nur, hem “hizmetin medet beklediği” İstanbul âfâkına girmiş oldu, hem de matbuât lisanıyla geniş bir sahada intişara başladı.

Bundan şiddetli rahatsız olan ehl-i dünya ve ehl-i siyaset, dehşetli bir operasyon başlattı.

Evvelâ, Âyetü'l-Kübrâ Risâlesini yasaklamak için, bu eser bilhassa muhalif ve muarız kişilere ve sırf “tenkit niyetiyle” okutturuldu.

Ne var ki, tenkit niyetiyle okuyanlar dahi “imanlarını kurtardıkları” gerekçesiyle aleyhinde rapor yazmadılar. Bu sefer, ehl-i hükümet hiddete gelip Üstad Bediüzzaman ile 120’den fazla talebesini Denizli Ağır Ceza Mahkemesine sevk etti.

Bu gaddarâne muamelenin gaye ve hedefi, tek kelime ile “imha” idi.

Fakat, tecelli, yine tam tersine oldu. Eli kanlı mahkûmlar, Nur’a dost ve talebe oldu. Mahkeme heyeti ise, ittifakla Üstad’ın, talebelerinin ve eserlerinin beraetine karar verdi.

* * *

Âyetü'l-Kübrâ’nın telifi, matbuât âlemiyle intişara başlaması ve mahkemeden de beraet kazanması, adeta “Mehdiyetin Süfyaniyete galebesi” mânasını taşıyor.

İşte, bu mânaya dair bir delil de, yukarıda kısaca bahsettiğimiz “Karadağın Bir Meyvesi” başlıklı lâhika mektubunda görmekteyiz.

Nur Külliyyatı içinde, ehemmiyetine binaen üç ayrı eserde yer verilen bu mektupta, tâ 1909’dan itibaren yaşanan “hasâretli, helâketli, felâketli...” hadiselerine Sure-i Ve’l-asr’ın projeksiyonu ile bakılıyor.

Özetle, şu noktalar nazara veriliyor: Bu kısa sûrenin hasâretten (husrin) bahseden ilk ayeti 1909’daki Hareket Ordusunun tahribatından, İtalyan ve Balkan Harplerinden, Harb-i Umumi ve İstiklâl Harbinden ve ondan sonraki manevî/ahlâkî tahribattan, kıtlıktan ve zelzelelerden haber verip, bu silsilenin 1942-44 yıllarından itibaren sona ereceğini bildiriyor. İkinci âyet ise, “iman edenler ve salih amel işleyenler” için, artık galibiyet ve galibâne fütûhât devresinin başladığını haber veriyor.

Nitekim, öyle oldu. Ehl-i dünya, var kuvvetiyle çalıştığı halde, Nur Talebelerini imha edemedi ve Nur Risâleleri hakkında mahkemelerden yasak kararını çıkarttıramadı.

Nur Talebeleri, sayıca ve maddeten gayet az, zayıf, fakir ve kuvvetsiz oldukları halde, Allah’ın inayeti ve onlardaki ihlâs ve sadâkatin kuvveti, ehl-i siyasete galebe çaldı ve “İhtiyar Hoca” gibilerini de devreye sokarak hazırlamış oldukları plânları akim bıraktı.

İşte, tarihteki bu gelişmelere benzer şekilde, bir başka hadise de yakın zamanda cereyan etti. Aynı "İhtiyar Zat"ın yolundan gidenler, bir başka plân ile Nur Risâlelerinin serbestiyetine türlü engeller koyma teşebbüsünde bulundular.

Bu "suret-i hak maskeli" manialara karşı ise, evvelden olduğu gibi yine müsbet hareketle, hukuk zemininde ve meşrûiyet içinde kalınarak, tam tamına 666 gün mücadele edildi.

Cenâb-ı Hak da, hissiyatın karıştırılmadığı, tehdit ve hakaretlere tenezzül dahi edilmediği bu kararlı ve itidalli mücadeleyi zafer ile taçlandırmış oldu.

Demek ki, her zaman için Nur Talebelerine yakışan hizmet ve mücadele tarzı budur ve böyle olmalıdır. Tâ ki, ihlâs bozulmasın, işin içine riyâkârlık girmesin, bulandırmasın.

@salihoglulatif: Trabzon'da geçen hafta sonu katıldığımız D. Karadeniz Temsilciler Toplantısına dair intibalarımızı, inşaallah yarın temas edelim.

* * *

Risâle-i Nur üzerindeki devlet tekelinin kaldırılması için CB Erdoğan'a mektuplar yazan Ahmet Aytimur Ağabey, inşaallah müjdeli haberi almış ve dâr-ı bekâyâ öyle gitmiştir. Allah ganî ganî rahmet eylesin.